

Joan de Déu Prats

Misteri a l'Arca de Noè

Il·lustracions de Francesc Rovira

1

La tempesta durava una eternitat i, durant tots aquells dies llarguíssims, la nau plena d'animalons i bestioles no parava de sacsejar-se com una clofa de nou sobre la pell de la mar embravida.

Els crancs anaven de costat –com sempre!–, d'una banda a l'altra de l'embarcació. Tot d'un plegat, una onada traïdorenc va fer sortir disparat l'elefant, amb tan mala fortuna

que va aixafar el tigre. Durant una estona, la fera va semblar una catifa de ratlles. La girafa estava blanca com un llençol a causa del mareig. Amb un altre cop d'ona, l'eriçó va rodolar fins que es va encastar al paner del goril·la, el qual va deixar anar un xiscle alhora que va fer un bot olímpic. Les hienes no van poder reprimir unes rialletes sornegueres. La parella d'estruços, que vivien entre els mamífers, esvalotaven les ales espantades, i la parella de nyus, que s'hi estaven al costat, no paraven d'esternudar quan els passaven aquella mena de plomalls gegants per la cara.

Jo em mirava l'escena i no em sabia avenir. Déu meu, Senyor, quina fila fèiem els animals!

Per sort, els mamífers havíem tret bon pasatge i ens havien col·locat en una coberta per sobre dels amfibis, els rèptils i les aus. En un

nivell inferior, s'hi estaven allotjats els invertebrats. I, és clar, a dalt de tot de la nau, al pont de comandament, es trobaven aquells bípedes que caminaven amb l'esquena ben dreta i que es miraven tothom de dalt a baix: els humans.

Continuava plovent a bots i barrals. El cel estava tan farcit de núvols que no es distingia la nit del dia, menys quan l'esberlaven els llamps. Bufava el vent de mala manera i el mar s'agitava convulsivament, com si es volgués espolsar del damunt aquella paparra molesta que era la nau.

I mentre les adversitats ens envoltaven, jo em continuava demanant què coi fèiem totes aquelles bestioles entaforades en una embarcació isolada enmig del no-res. I maleïa l'hora en què havia tingut la idea d'embarcar-m'hi. Segons es deia, érem tot el que restava del món. Érem la natura al complet navegant a

la deriva. Semblava ben cert perquè les aigües s'ho havien empassat tot!

Fet i fet, però, si volia ser honest, havia de reconèixer que la meua vida, fins al dia que havia tingut la mala pensada de pujar a l'arca, havia estat una broma, un despropòsit, una experiència lamentable, per la qual cosa embarcar-m'hi em va semblar aleshores una taula de salvació.

Ara, tanmateix, em penedia d'haver pres aquella decisió. Tenia l'estómac remogut i el cap em girava com una baldufa. Estava escagarinat enmig del mar desfermat que es moria de ganes d'empassar-se'ns. Tant de bo mai no hagués llegit aquell anunci que demanava parelles d'animals de totes les espècies per emprendre un viatge a un món nou. Tant de bo no l'hagués llegit mai i tant de bo no hagués pujat mai a aquella maleïda arca empès per la desesperació.

2

M'havia quedat sense feina abans no començessin a caure aquelles quatre gotes que després es van convertir en el diluvi universal. Jo era vigilant. Dret sobre dues potes, dalt d'un turonet, m'encarregava de controlar que els perepunyetes de l'àliga, el falcó i el xacal no fessin la guitza mentre els suricates del meu clan feinejaven tot buscant insectes, ous i batracis per menjar. Però en una ocasió

em vaig quedar adormit i em van despertar els crits del Mòrtimer mentre se l'emportava volant un maleït aguilot. La nit abans jo havia estat de festa. Havia conegut una mangosta encisadora i havíem estat ballant fins a la matinada. La mangosta saltironava sense parar com si tingués una cobra davant i jo vaig acabar rebentat tot intentant seguir-li el ritme. I l'endemà, per culpa del cansament, em vaig clapar a la feina i va produir-se l'accident fatídic... Mai no m'ho podré perdonar. Pobre Mòrtimer!

I així va ser com em van expulsar del clan, per culpa d'un aligot i una mangosta. D'un dia per l'altre, em vaig quedar amb una mà al davant i una altra al darrere. No em sabia avenir que tots els suricates em gressin l'esquena. I em vaig haver d'espavilar tot sol. Vaig haver d'escarrassar-me de valent per so-

breviure. I vaig haver de treballar en una pila d'ocupacions, però no em duraven pas gaire...

Com la vegada que em van contractar els nyus perquè vigilés el riu on abeuraven, no fos cas que s'hi acostés un cocodril afamat! Tot va anar bé fins que un matí vaig arribar a la feina fent esses, tot pitof, per culpa d'haver esmorzat unes figues fermentades pel sol. Les figues em van pujar al cap i gairebé no m'aguantava dret i ho veia tot borrós. De manera que no em vaig adonar que aquell tronc que surava lentament pel riu tenia dents. Quin enrenou que es va organitzar!

L'última feina que vaig fer va ser vigilar les girafes. M'havien contractat les bestioles menudes de la sabana: talps, llebres, perdius, eriçons, perquè ja estaven fartes que els ploguessin tifes de girafa a sobre. Jo havia d'alertar-les:

–Atenció, caca!

No cal dir-ho, era un treball fastigós, repugnant, però m'havia de guanyar les garrofes com fos.

Va ser aleshores quan vaig llegir al diari aquell anunci on demanaven animals per embarcar-se cap a un món nou... De sobte, em vaig quedar quiet, mirant l'horitzó. Potser era una oportunitat de canviar aquella manera lamentable de viure. I el cuc de l'esperança se'm va reviscolar a dins i vaig esbatanar els ulls en imaginar-me sota una palmera, prenent la fresca, panxa enlaire, sense cap preocupació... I em vaig demanar si devien existir els paradisos...

Però per embarcar a l'arca calia complir dos requisits: ser animal i tenir parella. Jo no complia el segon requisit. Així que n'havia de trobar una. I la vaig aconseguir, però mai

no m'hauria pogut imaginar com ho acabaria fent...

Un vespre, després de la feina, vaig anar a prendre alguna cosa a La reina de la ferum, un bar on es reunien els animals més bruts i pestilents de la sabana: senglars, sarigues, mosteles i carronyers. Allà la meva pudor de tifa de girafa quedava dissimulada. Però tot just acabava de buidar el meu segon suc de llimac quan hi va haver una batuda de la policia. Buscaven uns sospitosos que havien robat la teca dels lleons i, a empentes, sense fer cas de les meves protestes, em van ficar en un furgó, envoltat de voltors, xacals, hienes i licaons. No les tenia totes amb aquells carronyers tan a prop, però la meva pudor d'excrement els va mantenir a ratlla.

Vaig acabar en una garjola humida i llefiscosa. Abatut pel desànim, em vaig anar ar-

raulint en un racó, maleint-me infinitament, sense comprendre com la vida m'havia conduït fins a aquell pou negre, i em vaig demanar, sense esma, si devia tenir fons. Va ser en aquell moment de desesperació suprema que vaig veure per primera vegada aquella suricata femella. Vaig obrir els ulls com plats i de seguida m'hi vaig adreçar. Em va mirar de dalt a baix, esquerra. Va tornar a repassar-me amb l'esguard, desconfiada, sense dir res. Finalment, però, va obrir la boca i em va explicar que l'havien tancada per robar uns ous de cocodril. Jo gairebé no la vaig escoltar. Se m'havia encès una llumeta i estava barriant que aquella suricata de mirada salvatge podia ser el meu bitllet per ingressar a l'arca.

De cop m'havia espolsat de sobre tot el desànim. Aleshores li vaig dir, sense embuts:

—Ens hem d'escapar plegats!